

In deze reeks zoomt COLLECT in op de positie van jonge kunstenaars in de hedendaagse (kunst)wereld. Waarom maakt hij of zij precies zo'n werk, waar komt de inspiratie vandaan en hoe ziet hij of zij de eigen positie in de kunstwereld. Deze maand is Mehdi-Georges Lahlou (*1983, Les Sables d'Olonne, Frankrijk) aan de beurt.

Mehdi-Georges Lahlou

TEKST: ELIEN HAENTJENS

FOTO: GUY KOKKEN

Oorspronkelijk volgde Mehdi-Georges Lahlou een opleiding als danser, maar eenmaal hij actief was in het beroepsveld, merkte hij snel dat het eigenlijk niets voor hem was. “Ik wilde geen interpretator in dienst van iemand anders zijn, en ook op het podium staan voelde vreemd aan. Ik wilde zelf een toegevoegde waarde creëren, en mijn performances op straat tussen de mensen uitvoeren. Daarom heb ik me meer toegelegd op de beeldende kunsten.”

“Ik hou van diversiteit, dus mijn oeuvre bestaat uit verschillende media en materialen. Alles kan, eigenlijk. Ik wil telkens opnieuw het gebruik ontdekken. Door ze allemaal door elkaar te gebruiken creëer ik een complexe geschiedenis.”

Lichaam als medium

Vooral in de beginjaren treedt Mehdi-Georges Lahlou zelf regelmatig op in zijn werk. “Het gebruik van mijn eigen lichaam heeft verschillende redenen. Enerzijds een heel praktische: als beginnend artiest had ik weinig middelen, en mijn lichaam was altijd voorhanden. Tegelijk was het ook het meeste geschikte medium om het over thema's als identiteit en gender te hebben. Al tijdens mijn schooltijd was ik gefascineerd door vrouwelijke kunstenaars uit de jaren zeventig als Martha Rosler en Rebecca Horn die rond die thematiek werkten. Met mijn mannenlichaam heb ik me in dezelfde traditie geplaatst. Een mooi voorbeeld is de foto ‘Ceci n'est pas une femme musulman’ (2009), waarmee ik refereer aan René Magritte. Want het is niet omdat iets lijkt op iets, dat het dat ook werkelijk is. Zo ben ik het zelf die poseer, en heb ik lakens van mijn bed als hoofddoek gebruikt. Met dit werk stel ik vragen over wie we zijn en hoe we iets voorstellen, want overal ter wereld zien mensen mij op een andere manier. Maar ook over de manier waarop een voorwerp wordt gesacraliseerd. Hoe komt het dat een stuk stof op een bepaald moment een religieuze bete-

kenis krijgt? En als de betekenis van die symbolen kan veranderen, dan moet dat toch ook voor de cultuur in haar geheel gelden? Op basis waarvan eigenen bepaalde culturen zich bepaalde historische kunstschaten toe?”

Van identiteit naar migratie

Als zoon van een christelijke moeder en een islamitische vader krijgt Mehdi-Georges Lahlou de vermenging van religies en culturen met de paplepel mee. Als bevoorrechte getuige stelt hij vaak kritische vragen over deze actuele problematiek. “Een van mijn laatste werken bestaat uit drie bidtapijtes voor kinderen waarop ik kruisen en het onze vader in het Arabisch heb geborduurd. Dat jonge kinderen van drie of vier jaar oud op deze manier worden aangezet om te bidden, vind ik absurd. Want een kind begrijpt de achterliggende motieven niet, een kind is neutraal. Het imiteert gewoon de volwassenen, en ziet het als amusement. Waarom moeten deze volwassen gedachten aan kinderen worden opgedrongen?”

Stilaan evolueert Mehdi-Georges Lahlou naar meer algemene thematieken, zoals migratie, cultuur en tijd, in zijn oeuvre. “Voor ‘The Hourglasses’ (2015) creëerde ik vijf mondgeblazen zandlopers met daarin couscous. Elke zandloper verbeeldt een periode tussen twee gebeden in. Maar aangezien de tijd van die gebeden gerelateerd is aan de maan, is het niet mogelijk om de tijd exact te berekenen. Bovendien beïnvloeden de vorm van het glas en de korreltjes het tijdsverloop. Het werk is niet alleen een metafoor voor de tijd, maar op een poëtische manier kaart ik er ook thema’s als migratie en culturele toeëigening mee aan.”

“Vaak speelt tijd een beslissende rol in religies en gebruiken. Zo is uit de steen van Abraham de eerste Kaaba ontstaan, en is de plek uitgegroeid tot een bedevaartsoord voor moslims. Terwijl Abraham eigenlijk de profeet was voor drie godsdiensten. Daarnaast mogen moslims, in tegenstelling tot christenen, geen object vereren. Toch wordt de Kaaba aanraken als iets goed gezien. Die ambiguïteit kaart ik aan in mijn werk ‘Les talons d’Abraham’ (2016) waarbij ik, met het gebruik van marmer en hout als referentie aan de arte povera, het bekende Maqam Ibrahim, de plek

nabij Mekka waar de voetafdruk van de profeet Abraham vereeuwigd is, herinterpreteer. Door zijn voetafdruk te vervangen door de mijne, mét hoge hielen, stel ik vragen over thema’s als gender en religieuze identiteit. De geur van kaneel, dat ik gebruikte voor de afdruk, versterkt de oosterse sfeer.”

Zachte steniging

Ook in zijn performances gebruikt Mehdi-Georges Lahlou regelmatig voedsel zoals een watermeloen of couscous. In zijn ‘Head’ (2013), waarvoor hij couscous gebruikte, stelt hij zo vragen over de conservatie van kunstwerken en stelt hij de waarde en vormgeving van de antieke werken opnieuw in vraag. Tegelijk kaart hij er de westerse dubbele moraal mee aan: enerzijds is couscous uitgegroeid tot een nationaal gerecht, anderzijds wordt het bijbehorende volk nog steeds als een moeilijkheid gezien.”

Net als Marianne La Ribot probeert Mehdi-Georges Lahlou dus veel te doen met weinig, en gebruikt hij daarbij vaak zijn eigen lichaam. “Soms zijn de reacties op mijn performances erg hevig. Zo liet ik mensen in ‘Run Run baby Run Run’ (2014/2015) met voedsel naar mij gooien. Enerzijds voelde je bij sommige mensen de twijfel, ze wisten niet of ze het dan wel grappig of net vernederend moesten vinden. Anderzijds voelde je de woede in het gooien naar boven komen, waardoor het een soort zachte vorm van een steniging was. Of hoe amusement snel kan omslaan in een fysieke bedreiging.”

“Voor dit soort performances haal ik inspiratie bij de fluxusbeweging, die door middel van heel gewone objecten en handelingen, de absurditeit van het dagelijkse leven in vraag stelt.”

Geen activist

Hoewel Mehdi-Georges Lahlou met zijn werk steeds kritische vragen stelt over politieke, filosofische en religieuze taboes, en graag bepaalde ideeën lanceert, ziet hij zichzelf niet als een activist. “Mijn werk heeft geen politiek doel, en ik wil geen oplossingen aanreiken. Als kunstenaar wil ik geen antwoorden bieden, maar vragen stellen. En hoewel ik daarbij vaak vertrek vanuit mezelf, is het absoluut niet de bedoeling om het over mijn eigen persoon te hebben. Het is slechts een alibi om over mijn omgeving, en nog beter, over multiculturaliteit en de wereld in zijn geheel te praten. Vaak vormen de titels een bruggetje naar de achterliggende betekenis, en helpen ze zo de realiteit in vraag te stellen.”

MEHDI-GEORGES LAHLOU

‘And even if nothing takes root in this oasis’

Galerie Transit, Mechelen

www.transit.be

t/m 18-12

www.mehdigeorgeslahlou.com

linksonder en boven

‘Les talons d’Abraham’, 2016, oplage 1 + 1 EA, marmer, hout, kaneel en diverse materialen, 320 x 180 x 180 cm. © De kunstenaar. Courtesy Galerie Transit, Malines (BE) en Ronan Grossiat (FR). Foto : IAC Villeurbanne (FR).

onder

‘Tête’, 2013, oplage 3 + 1 EA, couscous, epoxy, ± 30 x 21 x 24 cm. Privécollectie. © De kunstenaar. Courtesy Galerie Transit (BE). Foto : Bert de Leenheer.

